

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯƠI BỐN

HỒ PHỈ ĐẠI CHIẾN ĐIỀN QUY NÔNG

Một vị tướng công đứng tuổi lưng đeo trường kiếm đi trước mọi người. Hồ Phỉ thấy nhân vật này mi thanh mục tú, khí vũ hiên ngang. Chính là Điền Quy Nông mà chàng đã gặp mấy năm trước ở Thương Gia Bảo. Ngày ấy chàng còn là đứa trẻ nít, hiện nay tướng mạo cùng thân hình chàng biến đổi rất nhiều nên hẳn không nhận ra được.

Miêu Nhân Phượng ngửa mặt lên cười ha hả nói :

-Điền Quy Nông ! Nếu người không đưa được ta vào đất chết thì vẫn ăn không ngon ngủ không yên. Bữa nay người đem người đến đông lắm nhỉ ?

Điền Quy Nông đáp :

-Bọn tại hạ là lương dân, chỉ lo bề yên phận giữ mình, khi nào dám hại mạng người ? Bọn tại hạ đến đây chẳng qua là để cung thỉnh Miêu đại hiệp về tộ xá trò chuyện mấy bữa.

Hắn nói mấy câu một cách hời hợt nhưng vẻ đắc ý lộ ra ngoài mặt. Hiển nhiên hẳn cho là Miêu Nhân Phượng đã lọt vào tay rồi khó lòng thoát chết được nữa. Cả Chung Thị Tam Hùng khét tiếng vùng Tương Ngạc cũng bị bắt rồi. Hắn đã toàn thắng. Còn Hồ Phỉ, Trình Linh Tố đứng ngoài cửa, hẳn chẳng vào đâu.

Hồ Phỉ thấy địch đông người mà mình ít. Chung Thị Tam Hùng đều bị bắt sống liền biết đối phương rất nhiều cao thủ. Việc thoái địch cứu người không phải chuyện dễ.

Chàng đảo mắt quan sát tình thế bên địch thấy đằng sau Điền Quy Nông có hai phụ nữ. Ngoài ra còn một lão già gầy nhom tay cầm Đĩnh huyết quyết và một hán tử trung niên tay cầm thiết bài, cặp mắt lấp loáng tinh quang. Chàng đồ chừng đây là hai tay kinh địch. Ngoài ra còn bảy, tám hán tử kéo hai sợi giây lòi tới rất dài và rất nhỏ không hiểu dùng làm gì ?

Chàng trầm ngâm một chút đột nhiên tỉnh ngộ lắm lắm :

-Phải rồi ! Bọn chúng sợ Miêu đại hiệp tuy đui mắt mà vẫn lợi hại vô cùng. Hai sợi dây lòi tới kia cốt để ngáng chân đại hiệp. Chúng khinh đại hiệp đui mắt không nhìn thấy vây quanh lại rồi kéo mạnh một cái tất đại hiệp phải té nhào.

Chàng nhìn Điền Quy Nông, lửa giận bốc lên ngàn ngút mắng thầm :

-Người đã quyến rũ vợ con Miêu đại hiệp là quá rồi sao còn dùng độc kế bắt người ? Không giết người đi không xong.

Thực ra Điền Quy Nông cố nhiên là con người thâm độc nhưng cũng có chỗ bất đắc dĩ không nói ra được. Từ ngày hấn cùng vợ Miêu Nhân Phượng là Nam tiểu thư tư bản, lúc nào hấn cũng bán khoán. Nàng nguyên là vợ của một tay cao thủ đệ nhất thiên hạ nên ngủ không yên giấc, ăn chẳng ngon mùi. Mỗi khi gió thổi cỏ động lại lo Miêu Nhân Phượng đến tâm cừu.

Ban đầu Nam Lan say mê hấn đến cực điểm nhưng sau thấy hấn ngày đêm lo sợ tiền phu của nàng, nàng không khỏi sinh lòng khinh bỉ vì nàng coi Miêu Nhân Phượng chẳng có chi đáng sợ. Nàng nhận ra Điền Quy Nông trọng tính mạng hấn hơn là tình yêu đối với nàng lại càng bức mình. Nàng đã bỏ chồng con, bỏ cả danh tiết đi theo hấn mà hấn lại không coi những cái đó là trân quý nhất đời.

Điền Quy Nông vì quá sợ Miêu Nhân Phượng nên coi những môn cầm kỳ thư họa chẳng lấy gì làm hứng thú nữa, hấn dùng phần lớn thời giờ rèn võ luyện kiếm. Nàng vốn là tiểu thư nhà quan, không ưu người động đao kiếm quyền cước.

Điền Quy Nông rất thông minh biết là Miêu Nhân Phượng không chết thì cuộc mưu đồ của hấn biến thành mộng ảo.

Vì thế mà Miêu Nhân Phượng chẳng trò chuyện gì với Điền Quy Nông, ngoài nét mặt khinh khỉnh, y chưa từng vũ nhục hấn lần nào nhưng hấn cũng phải cố giết cho bằng được Miêu Nhân Phượng.

Hiện giờ Miêu Nhân Phượng đui mắt, những tay cao thủ trợ lực cho y đều bị bắt rồi. Trong nhà đã có năm tên hảo thủ của Điền Quy Nông đang chờ hiệu lệnh để ra tay. Bên ngoài cũng hơn chục cao thủ chuẩn bị ngăn chặn. Hướng chi còn hai sợi dây lòi tới dài lê thê.

Trình Linh Tố đứng tựa bên Hồ Phỉ từ nãy tới giờ không lên tiếng nhưng đã nhìn rõ tình thế. Cô từ từ thò tay vào bọc lấy khúc nến cháy dở. Cô lại lấy hỏa tập sa, chỉ còn thấp nên là trong khoảnh khắc bao nhiêu người xung quanh đều trúng độc ngã ra hết.

Cô ngó lại phía sau rồi bật lửa lên châm vào ngọn nến. Ban đêm thấp nến là chuyện thường nên chẳng ai để ý.

Không ngờ sau lưng đột nhiên nghe đánh xéo một tiếng. Một mũi ám khí bắn tới. Mũi ám khí này phát ra từ chỗ gần đó lại rất chuẩn đích. Trình Linh Tố không kịp đề phòng. Khúc nến bị ám khí bắt đứt làm hai đoạn rớt xuống đất.

Trình Linh Tố giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy một cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Thị lớn tiếng quát :

-Người đứng cho nghiêm chỉnh, đừng giở trò quỷ gì nữa.

Mọi người đưa mục quang ngó ra và đều lộ vẻ kinh dị.

Trình Linh Tố thấy ám khí là một cây thiết trụ hững hờ hỏi :

-Làm trò quỷ gì vậy ?

Trong lòng cô không khỏi bồn chồn tự hỏi :

-Sao con bé kia lại khám phá ra cơ quan của ta ? Vụ này khó khăn rồi đây ?

Điền Quy Nông chỉ liếc mắt trông qua chứ không để ý. Hấn hô :

-Miêu đại ca ! Đại ca hãy theo bọn tiểu đệ đi thôi.

Một hán tử thủ hạ của hấn đẩy mạnh vào vai Hồ Phỉ quát hỏi :

-Người là ai ? Tránh ra ! ở đây chẳng có gì vui mà coi.

Gã thấy tướng mạo của Hồ Phỉ và Trình Linh Tố chẳng có gì đáng kinh hãi liền cho là người ở gần đến coi chứ không dính líu gì tới Miêu Nhân Phượng.

Hồ Phỉ cũng không trả đòn, giả vờ ngơ ngác tránh ra một bước.

Miêu Nhân Phượng nói :

-Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ đi lên, đừng lo gì đến ta nữa, chỉ cần nghĩ cách nào cứu thoát Chung Thị Tam Hùng là Miêu Nhân Phượng này vĩnh viễn không quên ơn đức.

Hồ Phỉ và Chung Thị Tam Hùng nghe y nói trong lòng cảm động nghĩ thầm :

-Miêu đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy y lâm vào tuyệt địa mà chỉ lo cho người ngoài, chẳng kể gì đến mình.

Điền Quy Nông động tâm liếc mắt nhìn Hồ Phỉ tự hỏi :

-Chẳng lẽ gã tiểu tử này lại có bản lĩnh ghê gớm đến thế.

Hấn hô lớn :

-Mời Miêu đại hiệp lên đường.

Câu này vừa hô khỏi cửa miệng, năm hán tử trong nhà đều giơ đao thương nhằm đâm vào năm yếu huyệt trên mình Miêu Nhân Phượng.

Nhà sảnh đường chật hẹp, xem chừng Miêu Nhân Phượng không còn đường né tránh.

Không ngờ y vung song chưởng lên xuyên giữa hai người tiến ra. cả năm cây binh khí đều đâm vào chỗ không.

Mấy tiếng rắc rắc vang lên. Một cái ghế bị hai thanh đơn đao chém thành mấy mảnh.

Miêu Nhân Phượng xoay mình lại, thần oai lẫm liệt đứng ngay ở ngoài cửa. Y xích thủ không quyền, mắt lại băng bó mà đứng vít trước cửa không cho năm địch nhân trốn đi.

Hồ Phỉ toan xông vào tiếp viện nhưng thấy Miêu Nhân Phượng xoay mình đứng đó biết là y chẳng sợ hãi gì. Dù không thắng cũng chưa đến nỗi thua ngay.

Năm hán tử bụng bảo dạ :

-Bọn mình năm người liên thủ hiệp lực mà bữa nay không hạ nổi một người mù thì còn mặt mũi nào bôn tẩu giang hồ ?

Miêu Nhân Phượng lại giục :

-Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ chưa đi thì còn đợi đến bao giờ ?

Hồ Phỉ đáp :

-Miêu đại hiệp cứ yên tâm, bọn cẩu tặc này không ngăn cản được tại hạ.

Miêu Nhân Phượng nói :

-Hay lắm ! Thiếu niên anh hùng ! Hậu sinh khả ứ !

Y nói mấy câu này rồi đột nhiên nhảy vào đám đông, vung múa quyền chưởng tay đâm chân đá, không ai dám chống cự.

Nam hán tử trong nhà đều là hạng tầm thường thấy chưởng lực của Miêu Nhân Phượng cực kỳ hùng hậu đều phải lùi lại đứng tựa vào vách để chờ cơ hội tấn công.

Trong lúc hỗn loạn, bàn ghế nghiêng đổ trong nhà đèn nến tắt hết.

Bên ngoài hai người giơ cao ngọn đuốc tiến lại trước cửa.

Miêu Nhân Phượng hai mắt đui mà, có lửa hay không cũng vậy nhưng năm hán tử chiếm phần tiện nghi.

Đột nhiên một người gầm lên, vung thương đâm tới Miêu Nhân Phượng nhằm vào bụng dưới.

Miêu Nhân Phượng khoa chân phải bước tạt ngang vươn tay ra toan bắt lấy đầu thương. Không ngờ một người ở góc tây nam lén lút mai phục không một tiếng động hươi đao chém trúng vào đùi Miêu Nhân Phượng đánh " chát " một tiếng.

Nguyên người này trí kế đa đoan. Hắn biết Miêu Nhân Phượng mắt không nhìn thấy gì chỉ nghe tiếng gió để đối phó với địch nhân. Hắn nín thở cúi xuống mà đi. Miêu Nhân Phượng chiến đấu đang hăng không hiểu hắn ngồi chỗ nào. Hắn chờ Miêu Nhân Phượng đưa chân tới trước mặt mới vung đao chém xuống.

Cả người bên trong lẫn bên ngoài thấy Miêu Nhân Phượng bị thương đều nổi tiếng hoan hô dữ dội.

Chung Triệu Anh quát lên :

-Tiểu huynh đệ ! Vào giải cứu Miêu đại hiệp cho lẹ. Chỉ lát nữa là không kịp đâu.

Giữa lúc ấy vai bên trái Miêu Nhân Phượng lại trúng vào một roi. Y nghĩ thầm trong bụng :

-Tình thế bữa này rất nghiêm trọng. Nếu tay không binh khí thì khó lòng phá nổi vòng vây.

Hồ Phi cũng đã nhìn rõ cục diện. Chàng tính thầm :

-Nếu mình quăng đơn đao cho Miêu Nhân Phượng thì y mới có cơ thủ thắng. Nhưng kình địch ngoài cửa cũng không phải ít mà mình không binh khí thì đến y ra đến cửa quan tối hậu cũng khó lòng qua được.

Trong lúc nhất thời, chàng hồi hộp không tìm được kế gì trọn vẹn cả hai bề.

Thấy tình thế cấp bách, chàng không kịp suy nghĩ hô lên :

-Miêu đại hiệp đón lấy đao !

Chàng vận nội lực liệng đơn đao vào đánh véo một tiếng.

Luồng lực đạo rất mãnh liệt. Nam hán tử trong nhà mà vươn tay ra đón lấy tất bị chặt đứt tay. Chàng tiên liệu chỉ một mình Miêu Nhân Phượng là chụp được.

Ngờ đâu lúc này Miêu Nhân Phượng giơ cánh tay về phía tây nam để dụ địch, người kia vung đao chém tới, y xoay tay cướp được đao. Y vừa nghe Hồ Phỉ liệng đơn đao vào, hai sống đao đã đụng nhau đánh choang một tiếng. Tia lửa bắn tung tóe. Thanh đao liệng vào lại bắn ra.

Miêu Nhân Phượng hô :

-Tiểu huynh đệ hãy đứng đó mà coi ta đui mắt vẫn giết giặc được.

Trong người y bị thương hai chỗ nhưng tay đã có binh khí, tình thế không giống như trước nữa. Y chém veo véo hai đao bức bách địch nhân lùi lại gián mình vào tường.

Nam hán tử trong nhà đã biết uy danh Miêu Gia Kiếm nhưng tin rằng Miêu Nhân Phượng chỉ tinh thông kiếm thuật thì hiện giờ y có đoạt được đơn đao chưa chắc đã hơn gì tay không.

Mọi người quát to một tiếng xông vào.

Hàn quang lấp lánh ! Người cửa lại liệng vào một thanh đao nhưng liệng cho hán tử bị đoạt mất binh khí.

Hán tử vươn tay đón lấy. Hấn vừa bị mất đao hổ thẹn vô cùng, cần phải lập công để văn hồi thể diện.

Hấn múa đao tấn công nhằm chém tới trước mặt Miêu Nhân Phượng. Miêu Nhân Phượng đứng yên không nhúc nhích, y nghe rõ trước mặt có đao, có tiên vẫn không né tránh. Khi đao, tiên còn cách mình chừng nửa thước y mới xoay mình chém đánh chát một cái trúng vào cánh tay hán tử sử tiên làm cho gãy gãy xương. Cây cương tiên rớt xuống đất.

Người cầm đao sợ giật nảy mình nằm phục xuống lăn người đi để tránh xa ra.

Hồ Phỉ động tâm tự hỏi :

-Chiêu Kê Tử Phiến Thân Đao hiển nhiên là Hồ Gia Đao Pháp sao Miêu đại hiệp cũng sử được mà có phần tinh diệu hơn ta ?

Nguyên ngày trước Miêu Nhân Phượng cùng Hồ Nhất Đao tử võ, hai bên thương tiếc nhau, khâm phục nhau rồi truyền thụ võ công cho nhau. Miêu Nhân Phượng được Hồ Nhất Đao chỉ điểm những chỗ tinh nghĩa về Hồ Gia Đao vào lúc căn bản võ công y lại đến trình độ tuyệt vời. Còn Hồ Phỉ tự mình học lấy lại thiếu căn bản võ công thì bằng Miêu Nhân Phượng thế nào được ?

Trong nhà còn bốn hán tử, một tên la lên :

-Họ Miêu đui mắt cũng biết sử đao.

Điền Quy Nông chột nhớ tới ngày trước Hồ Nhất Đao và Miêu Nhân Phượng đã đổi binh khí toàn việc tử võ liền hô lớn :

-Y sử Hồ Gia Đao Pháp đó, khác hẳn Miêu Gia Kiếm. Anh em phải cẩn thận.

Miêu Nhân Phượng hừ một tiếng đáp :

-Đúng rồi ! Bữa nay lũ chuột nhất các người mới biết Hồ Gia Dao Pháp lợi hại thế nào.

Y tiến lên hai bước ra chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt xoay đao lại hốt một cái. Đó là hư chiêu. Tiếp theo y sử chiêu Nghinh Bộ Bế Môn Thiết Phiến. Thanh đơn đao đẩy ra rồi quét ngang. Lại một tên trúng đao vào lưng ngã lăn xuống đất.

Hồ Phỉ vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, miệng lẩm bẩm :

-Quả nhiên y sử Hồ Gia Dao Pháp. Té ra hai chiêu này hư thực biến hóa là thế.

Lại thấy Miêu Nhân Phượng tiếp tục thi triển Hồ Gia Dao Pháp toàn những chiêu tinh yếu. Y vừa quát vừa ra chiêu Sa Tăng Bái Phật. Một người bị chặt đứt tay. Tiếp theo là chiêu Thương Bộ Trích Tinh Dao Pháp, lại một người nữa gãy tay té nhào.

Điền Quy Nông la lên :

-Điền tứ đệ. Ra đây ! Ra đây.

Hắn thấy Miêu Nhân Phượng thần oai lẫm liệt mà lúc này trong nhà chỉ còn một người sử đao là Điền tứ đệ, dù hắn có xông vào viện trợ vị tất đã thắng địch liền quyết ý dụ Miêu Nhân Phượng ra ngoài rồi dùng giây lòi tói bắt lấy.

Nhưng Miêu Nhân Phượng đứng chắn bên cửa thì gã họ Điền làm sao mà ra được.

Miêu Nhân Phượng biết Điền tứ đệ là hán tử đã dùng thủ pháp thâm độc để chém chân mình, quyết chẳng để gã trốn thoát một cách dễ dàng.

Đao quang lấp lánh bức bách gã lùi vào góc nhà rồi đột nhiên ra chiêu Xuyên Thủ Tàng Dao chém xuống.

Choang một tiếng vang lên. Gã kia tuột mất đơn đao nhưng gã cực kỳ xảo quyết liền nhân cơ hội này lăn dưới đất chui vào gầm bàn. Gã cho là Miêu Nhân Phượng đui mắt không nhìn rõ, chuẩn bị tìm đường trốn ra khỏi nhà.

Miêu Nhân Phượng tiện tay chụp một cái ghế liệm ra thật mạnh.

Điền tứ đệ đang lăn ở dưới gầm bàn bỗng nghe danh rầm một tiếng. Cái ghế gỗ liệm trúng ngực mà luồng lực đạo rất mãnh liệt. Lập tức cả ghế lẫn xương sườn của Điền tứ đệ đều gãy hết, rồi gã chết giắc.

Chỉ trong khoảnh khắc, Miêu Nhân Phượng hạ năm người liền. Y biết những người này hoàn toàn nghe lệnh Điền Quy Nông chứ chẳng có thù oan gì với mình nên y không hạ sát thủ. Y chỉ đánh họ đến bị trọng thương mà thôi.

Những người bên ngoài thấy năm tay hảo thủ đều ngã lăn ra không khỏi khiếp vía, nghĩ thầm trong bụng :

-Cha này ngoại hiệu là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ quả nhiên ghê gớm. Nếu hắn không đui mắt thì e rằng bữa nay mình chết chẳng có đất chôn.

Điền Quy Nông cười khanh khách nói :

-Miêu đại ca ! Võ công của đại ca càng ngày càng cao thâm. Tiểu đệ rất khâm phục. Ra đây ! Tiểu đệ dùng Thiên Long Kiếm để lãnh giáo Hồ Gia Dao Pháp của Miêu đại ca.

Hắn lại đưa mắt ra hiệu cho bọn hán tử tay cầm dây xiềng lên mấy bước, còn những người khác lùi cả ra xa.

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Được lắm !

Y cũng tiên liệu Điền Quy Nông rá có mưu kế thâm hiểm nhưng không ra ngoài động thủ không xong.

Hồ Phi đột nhiên giơ tay ra cản lại nói :

-Hãy khoan ! Các hạ muốn lãnh giáo Hồ Gia Dao Pháp hà tất phải Miêu đại hiệp thân hành động thủ. Tại hạ chỉ điểm mấy đường cũng đủ rồi.

Điền Quy Nông thấy thủ pháp chàng vừa liệng đao biết là không phải hạng tầm thường. Dù sao chàng hãy còn ít tuổi, hắn cũng chẳng quan tâm. Hắn liếc mắt nhìn chàng cười lạt hỏi :

-Ngươi là ai mà dám lớn mật ăn nói ngông cuồng trước mặt Điền đại gia ?

Hồ Phi đáp :

-Tại hạ là bằng hữu của Miêu đại hiệp. Vừa rồi Miêu đại hiệp thi triển Hồ Gia Dao Pháp khiến tại hạ rất khâm phục, liền nhớ lại mấy chiêu muốn diễn thử chơi một phen.

Điền Quy Nông giận xám mặt lại, chưa nói gì Hồ Phi đã hô :

-Coi đao !

Chàng ra chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao bổ xuống thật mạnh. Chính là chiêu số Miêu Nhân Phượng vừa mới sử dụng để đánh rớt binh khí trong tay Điền tứ đệ.

Điền Quy Nông giơ kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Đao kiếm đụng nhau. Người Điền Quy Nông lão đảo. Hồ Phi cũng phải lùi lại một bước.

Điền Quy Nông là chưởng môn Thiên Long Môn phe Bắc Tông. Hắn luyện Thiên Long Kiếm Pháp từ thuở nhỏ đã mấy chục năm, công lực so với Hồ Phi thâm hậu hơn nhiều. Dĩ nhiên Hồ Phi phải thua một bước. Nhưng chàng còn nhỏ tuổi mà tỷ lực đã hùng hậu đến thế quả là hiếm có.

Ai cũng tưởng nhất kiếm vừa rồi sẽ hất tung đơn đao của chàng và làm chấn động nội phủ thổ huyết mới phải. Không ngờ chàng chỉ lùi lại một bước, sắc mặt vẫn thản nhiên như không, ai nấy đều kinh hãi trong lòng.

Miêu Nhân Phượng đứng ở phía sau cũng nghe rõ Hồ Phi tiến lên, tiếp theo hai người động thủ, Hồ Phi lùi lại. Y liền nói :

-Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ sử chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao không sai trật một lý nhưng yếu quyết Hồ Gia Dao Pháp là cần sử chiêu số tinh kỳ chứ không phải ở chỗ lấy sức chọi sức. Tiểu huynh đệ hãy lùi lại để ta thu thập hắn.

Hồ Phỉ nói vậy động tâm nghĩ thầm :

-Đây là Miêu đại hiệp khai thông chỗ tối tăm cho ta đừng lấy sở đoản của mình để chống với sở trường của địch.

Chàng liền đáp :

-Hãy khoan ! Vừa rồi Miêu đại hiệp sử dụng đao pháp, tiểu đệ mới thử một chiêu còn mấy chục chiêu nữa muốn thử nốt.

Chàng quay lại hỏi Điền Quy Nông :

-Các hạ đã biết chiêu Xuyên Thủ Tàng Đao lợi hại chưa ?

Điền Quy Nông quát lên :

-Thằng lỏi con kia ! Sao còn chưa cút đi ?

Hồ Phỉ đáp :

-Được lắm ! Các hạ không phục thì tại hạ đem Hồ Gia Đao Pháp thi triển từng chiêu, nếu tại hạ sử không đúng đánh không lại các hạ, tại hạ sẽ đập đầu nhận thua chứ sao.

Điền Quy Nông tức giận đầy ruột lại quát :

-Ta cũng lay người nữa.

Hồ Phỉ cười nói :

-Bất tể phải thế. Nếu các hạ không địch lại Hồ Gia Đao Pháp thì chỉ cần buông tha Chung Thị Tam Hùng. Ba vị này võ nghệ tinh thâm hơn tại hạ nhiều. Nếu lấy một chọi một, nhất định các hạ không phải là địch thủ của ba vị đâu. Các hạ ỷ vào số đông thủ thắng sao đáng mặt anh hùng ?

Chàng nói mấy câu này một là để chọc giận đối phương hai là rửa hận cho Chung Thị Tam Hùng.

Chung thị huynh đệ hay tay bị cột nghe chàng nói vậy cũng vui lòng.

Điền Quy Nông trước nay hành động rất ung dung bị Hồ Phỉ châm chọc, hấn không dẫn lòng được, nghĩ thầm :

-Người tưởng thua rồi chỉ lay ta là xong ư ? Bữa nay người đừng hòng trốn khỏi lưỡi kiếm của ta.

Hấn phát tay áo một cái. Tay phải nắm kiếm quyết bước chênh chếch ba bước. Trong lòng hấn tuy nóng giận nhưng không cử động lỗ mãng, sử đúng kiếm pháp của Thiên Long Môn chính tông.

Mọi người thấy thủ lĩnh ra tay liền lùi lại, cầm đuốc giơ cao lên thành một vòng tròn sáng rực.

Hồ Phỉ hô :

-Hoài Trung Bảo Nguyệt nguyên là hư chiêu. Tiếp theo đến chiêu Nghinh Môn Bộ Bế Môn Thiến Phiến.

Miệng chàng hô, tay chàng phóng đơn đao rồi quét ngang giống hệt như Miêu Nhân Phượng vừa rồi.

Điền Quy Nông nghiêng người đi né tránh, quét kiếm đâm tới.

Hồ Phỉ lại lớn tiếng hỏi :

-Miêu đại hiệp ! Chiêu dưới làm sao ? Tại hạ đối phó không xong rồi.

Miêu Nhân Phượng nghe chàng hô " Hoài Trung Bảo Nguyệt " và " Nghinh Môn Bộ bệ Môn Thiết Phiến " là tên hai chiêu cũng chẳng có chi quái dị vì Hồ Gia Dao Pháp coi bề ngoài về chiêu số cũng chẳng khác gì mấy các đường đao pháp trong võ lâm, nó chỉ hay ở chỗ biến hóa kỳ diệu. Trong công có thủ, trong thủ có công khiến người ngoài không thể lường được.

Bây giờ y nghe Hồ Phỉ hỏi gấp, y chau mày hô :

-Sa Tăng Bái Phật !

Hồ Phỉ theo lời vung đao chém tới.

Điền Quy Nông hươt trường kiếm đâm xéo lại vào cổ tay Hồ Phỉ.

Miêu Nhân Phượng lại hô :

-Diêu Tử Phiên Thân Đao !

Y chưa dứt lời, Hồ Phỉ đã sử chiêu Diêu Thủ Phiên Thân Đao chém tới.

Điền Quy Nông giật mình kinh hãi vội lùi một bước. Xẹt một tiếng. áo trường bào bị lưỡi đao cắt đứt một góc.

Mặt đỏ lên, hấn phóng liền ba kiếm veo veo cực kỳ thần tốc và tự nhủ :

-Chẳng lẽ Miêu Nhân Phượng còn chỉ điểm kịp cho người ?

Miêu Nhân Phượng la thầm :

-Hổng bét.

Lại nghe Hồ Phỉ cười hỏi :

-Tại hạ đã tránh khỏi ba kiếm, bây giờ phản kích bằng cách nào ?

-----oOo-----